

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Rosie Walsh
THE MAN WHO DIDN'T CALL

Copyright © 2018 by Rosie Walsh Ltd.
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02259-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ROUZI VOLŠ

Propušten
POZIV

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

*Možemo da se zaljubimo samo kad ne znamo
u koga se zaljubljujemo.*

*Alen de Botton
Ogledi o ljubavi*

DEO I

PRVO POGLAVLJE

Ljubavi,

Prošlo je tačno devetnaest godina od onog svetlog jutra kad smo se nasmešili i pozdravili na rastanku. Ni najmanje sumnje nije bilo da ćemo se ponovo videti, zar ne? Pitanje je bilo samo kada, ne ako. Nije to čak ni bilo pitanje. Budućnost se činila nestvarnom poput uskovitlane ivice sna, ali nas je, bez sumnje, obuhvatila oboje. Zajedno.

A opet i nije. To me, čak i posle svih ovih godina, ostavlja bez reči.

Devetnaest godina od tog dana. Celih devetnaest godina! A ja te još tražim. I nikad neću prestati.

Često dođeš kad te najmanje očekujem. Danas su me obuzele neke besmislene mračne misli i telo mi je stegnuto poput pesnice. A onda, iznenada, pojavljuješ se ti: jesenji list žive boje koji se kotrlja preko olovnosivog travnjaka. Grč je nestao, u nozdrvama osećam miris života, pod stopalima vlažnu rosu, a pred očima su mi nijanse zelene. Pokušala sam da uhvatim taj jarki list što je skakutao, vrteo se i kikotaao. Posegnula sam ka tvojoj ruci, da pogledam u tebe, ali ti si, poput crne tačkice u vidnom polju, nemo kliznuo u stranu, izvan domašaja.

Nikad neću prestati da te tražim.

DRUGO POGLAVLJE

Sedmi dan: kad smo oboje znali

Trava je bila vlažna. Vlažna i tamna i vrvela je životom. Pružala se prema pocrnalom grebenu šume, podrhtavala je pod bataljonima mrava, tromih puževa i sićušnih paukova, koji su pleli svilene mreže. Zemlja pod nama privlačila je u sebe poslednje ostatke toplote.

Edi je, ležeći pored mene, pevušio naslovnu numeru filma *Zvezdani ratovi*. Palcem je milovao moj. Polako, nežno, poput oblaka koji su prelazili preko isečka meseca iznad nas. „Potražimo vanzemaljce“, rekao je dok se ljubičasto nebo zgušnjavalo i tamnelo. Još smo bili tu.

Čula sam udaljeni uzdah poslednjeg voza, koji je nestajao u tunelu, dalje uz brdo; sećala sam se, sa osmehom, kako smo Hana i ja kao deca često dolazile ovde da kampujemo. Na pašnjaku u istoj ovoj dolini, skrivenoj od sveta, koji mi se činio malim.

Hana bi s prvim nagoveštajem leta preklinjala naše roditelje da podignu šator.

Naravno, rekli bi. Ako ćete kampovati u dvorištu.

Dvorište je bilo ravno. Nalazilo se ispred kuće i na njega su gledali gotovo svi prozori. Ali to nije bilo dovoljno Hani, čiji je avanturistički duh – iako je bila pet godina mlađa od mene – daleko prevazilazio moj. Želela je da ode na pašnjak. A on se s mukom uspinjao uza strmu padinu iza kuće i na samom vrhu se zaravnjavao taman toliko da se tu smesti šator. Na njega nije gledalo ništa osim neba. Bio je posut tvrdim frizbijima kravlje

Propušten poziv

balege i nalazio se na tolikoj visini da smo s njega mogle da pogledamo niz odžak naše kuće.

Roditelji nisu bili baš oduševljeni pašnjakom.

„Ali biću bezbedna“, navaljivala je Hana zapovednim glasićem. (Kako mi je nedostajao taj glas.)

„Aleks će biti sa mnom.“ Hanina najbolja drugarica često je bila u našoj kući. „I Sara. Ona može da nas zaštiti ako dođe neki ubica.“

Kao da sam bila snažno građen muškarac, s provereno preciznim desnim krošeom.

„I nećeš morati da nam pripremaš večeru ako odemo na kampovanje. Ni doručak...“

Hana je bila kao mali buldožer – nikad joj nije ponestajalo argumena – pa su roditelji neizostavno popustili. Najpre su podizali šator na pašnjaku pored našeg, ali naposletku, dok sam se ja probijala kroz neprohodnu džunglu adolescencije, dozvolili su Hani i Aleks da spavaju gore same i da im ja budem telohranitelj.

Ležale smo u tatinom starom šatoru za vašare – ogromnom šatoru od narandžastog platna nalik na mali bungalov – i slušale simfoniju zvukova u travi. Često sam ostajala budna dugo nakon što bi se moja sestrice i njena drugarica predale snu, pitajući se kako bih mogla da ih zaštitim kad bi neko upao. Potreba da zaštitim Hanu – ne samo dok je spavala u šatoru već uvek – pritiskala mi je želudac poput užarene lave, podsećala je na vulkan koji sam jedva obuzdavala. A šta bih zaista mogla da uradim? Da ga svojim tinejdžerskim tankim rukama izudaram karate potezima? Ubodem štapićem za pečenje slezovih kolačića?

Sklona oklevanju, nije sigurna u sebe, napisala je razredna u izveštaju.

„Pa, to je baš proketo korisno“, rekla je mama glasom kojim je obično grdila tatu. „Ignoriši je, Saro. Budi nesigurna koliko ti je volja! Tome služe tinejdžerske godine!“

Zaspala bih iscrpljena suprotstavljanjem sila bespomoćnosti i zaštitničke nastrojenosti, i budila se rano da spremim doručak od ove ili one odvratne kombinacije namirnica koje su Hana i Aleks spakovale za svoj zloglasni „sendvič za jutro“.

Spustila sam ruku na grudi; prigušila sam svetla sećanja. Ovo nije bilo veče za tugu; bilo je veče za sada. Za Edija i mene, za ono što se među nama dešavalo.

Usredsredila sam se na zvuke povlačenja živog sveta šume na počinak. Šuškanje beskičmenjaka i korake sisara. Šapat zelenog lišća, spokojno Edijevo disanje. Slušala sam kako njegovo srce ravnomerno tuče ispod džempera i divila se ujednačenosti otkucaja. „Još će se tu nešto pokazati“, govorio je moj otac o ljudima. „Moraš gledati i čekati, Saro.“ Posmatrala sam ovog muškarca nedelju dana i nisam osetila nikakav nemir. Po mnogo čemu podsećao je na mene dok radim, onakvu kakva sam naučila da budem: stabilna, racionalna, smirena i nimalo pogođena osekom i plimom neprofitnog sektora – međutim, ja sam to godinama usavršavala, a Edi je, činilo se, prosto bio takav.

Pitala sam se da li čuje uzbuđenje koje mi divlja u grudima. Pre svega nekoliko dana bila sam žena koja se razišla s mužem, koja je pred razvodom i bliži se četrdesetj. A onda ovo. On.

„O! Jazavac!“, rekla sam kad je niska senka teškim korakom prošla preko tamne ivice mog vidnog polja. „Pitam se je li to Sedrik.“

„Sedrik?“

„Da. Mada, mislim da ipak ne može biti on. Koliko jazavci žive?“

„Mislim da žive desetak godina.“ Edi se smešio, čula sam.

„Pa onda to sigurno nije Sedrik. Ali mogao bi biti njegov sin. Ili možda unuk.“ Zastala sam. „Volele smo Sedrika.“

Vibracija smeha protresla je njegovo telo pa moje. „Ko to mi?“

„Moja mlađa sestra i ja. Često smo kampovale u blizini.“

Okrenuo se na bok, njegovo lice bilo je sasvim blizu mom, i znala sam šta će reći.

„Sedrik, jazavac. Ti... mi...“, prošaputao je. Prelazio je prstom preko moje kose. „Dopadaš mi se. Dopada mi se ideja o tebi i meni. Zapravo, mnogo mi se dopada.“

Nasmešila sam se. Gledala sam u njegove tople iskrene oči. U bore smejalice, u teški ugao njegove brade. Uzela sam ga za ruku i poljubila mu vrhove prstiju, izbrazdane iverjem posle dve decenije obrade drveta. Osećala sam kao da ga poznajem godinama. Čitav život. Kao da nas je neko namenio jedno drugom, možda odmah po rođenju, i gurkao nas i planirao i nameštao i spletkario, dok se konačno, pre šest dana, nismo sreli.

„Upravo su mi se javile neke prilično sladunjave misli“, rekla sam posle duže pauze.

„I meni.“ Uzdahnuo je. „Kao da je sve što se dešavalo protekle nedelje pratio zvuk violina.“

Propušten poziv

Nasmejala sam se i on me je poljubio u nos. Zapitala sam se kako je moguće provesti nedelje, mesece – čak i *godine* – terajući utabanom stazom, a onda, za svega nekoliko sati, život ode sasvim drugim tokom. Da sam tog dana izašla kasnije, ušla bih u autobus i nikad ga ne bih srela, i novo osećanje sigurnosti ne bi bilo ništa više do nečujni šapat propuštene prilike i loše odabranog trenutka.

„Pričaj mi o sebi“, rekao je. „Još ne znam dovoljno. Želim da znam sve. Želim da čujem celu, neskracenu životnu priču Sare Ivlin Maki, čak i loše delove.“

Zadržala sam dah.

Znala sam da će se ovo dogoditi u nekom trenutku, samo nisam bila odlučila šta ću uraditi kad se desi. *Cela, neskracena životna priča Sare Ivlin Maki, s lošim delovima*. Verovatno bi mogao da je podnese. Ovaj čovek kao da je nosio oklop; bilo je u njemu neke tihe snage, koja me je podsećala na stari lukobran, ili možda hrast.

Prelazio je rukom preko uvale između mog kuka i rebara. „Volim ovu uvalu“, rekao je.

Toliko se osećao sigurno u svojoj koži da bi mogao da izliješ svaku tajnu u njega; svaku istinu bi podneo.

Naravno da sam mu mogla reći.

„Imam ideju“, rekla sam. „Kampujmo ovde večeras. Pretvarajmo se da smo još mladi. Naložićemo vatru, ispeći kobasice, pričati priče. Pod pretpostavkom da imaš šator, naravno. Izgledaš mi kao čovek koji ima šator.“

„Ja sam čovek koji ima šator“, potvrdio je.

„Dobro! Uradimo to, a ja ću ti ispričati sve. Ja...“ Okrenula sam se i zagledala se u noć. Poslednji izdanci cvetova sijali su mutno na divljem kestenu na obodu šume. Jedan ljutić njihao se u tami blizu naših lica. Zbog nečega, što se nikad nije udostojila da podeli sa mnom, Hana je oduvek mrzela ljutiće.

Osetila sam kako mi se nešto podiže u grudima. „Tako je lepo biti ovde. Vraća mi mnoga sećanja.“

„Dobro“, nasmešio se Edi. „Kampovaćemo. Ali najpre dođi ovamo, molim te.“

Poljubio me je u usta i na trenutak je ostatak sveta utihnuo, kao da je neko samo pritisnuo dugme ili okrenuo brojčanik.

„Ne želim da nam sutra bude poslednji dan“, rekao je kad smo prestali da se ljubimo. Snažnije me je stegao. Osetila sam toplotu njegovih grudi i stomaka, meko golicanje njegove kratke kose na dlanovima.

Ovakva bliskost za mene je daleko sećanje, pomislila sam, udišući miris njegove čiste kože, sličan onom koji se podiže sa peska. Kad smo Ruben i ja došli do kraja puta, spavali smo poput držača za knjige – svako na svojoj strani postelje, a pustoš netaknutih čaršava među nama predstavljala je omaž našem neuspehu.

„Dok nas madrac ne rastavi“, rekla sam jedne noći, ali Ruben se nije nasmejao.

Edi se povukao da bih mogla da mu vidim lice. „Ja sam... Vidi, pitao sam se da li da otkazemo planove. Ja odmor, a ti put u London. Mogli bismo da se valjamo po pašnjacima još jednu nedelju.“

Podigla sam se na lakat. *Želim to više nego što možeš da pretpostaviš*, pomislila sam. *Sedamnaest godina bila sam u braku, ali nikad se nisam osetila ovako kako se osećam pored tebe.*

„Još jedna nedelja bila bi savršena“, rekla sam. „Ali ne možeš da otkážeš odmor. Biću ovde kad se vratiš.“

„Nećeš biti ovde, bićeš u Londonu.“

„Jel' se ti to duriš?“

„Da.“ Poljubio me je u ključnu kost.

„Pa prestani. Vратиću se u Glosteršir malo posle tebe.“

To ga nije umirilo.

„Ako prestaneš da se duriš, možda ću doći po tebe na aerodrom“, dodala sam. „Mogla bih biti jedna od onih koji drže natpis dok automobil čeka na parking u za kraća zadržavanja.“

Na trenutak je razmislio. „To bi bilo baš lepo. Zaista.“

„Dogovoreno.“

„I...“, zastao je iznenada, nesiguran, „... znam da je možda rano, ali, kad mi ispričaš svoju životnu priču, a ja ti ispečem kobasice, koje će možda biti jestive, želim da ozbiljno porazgovaramo o razdvojenosti – živiš u Kaliforniji, ja u Engleskoj. Ova tvoja poseta je suviše kratka.“

„Znam.“

Čupkao je tamnu travu. „Kad se vratim s odmora, imaćemo – koliko, još nedelju dana? Pre nego što odeš u Ameriku?“

Klimnula sam glavom. Jedini tamni oblak nad našom nedeljom bio je neizbežni rastanak.

Pa onda, mislim da ćemo morati da... ne znam. Uraditi nešto. Odlučiti nešto. Ne mogu tek tako da odustanem od ovoga. Ne mogu znati da

Propušten poziv

postojiš, a da ne budem s tobom. Mislim da bi trebalo da radimo na ovome i potrudimo se da uspe.

„Da“, rekla sam tiho. „I ja to želim.“ Uvukla sam ruku u njegov rukav. „I ja tako mislim, ali nestalo mi je hrabrosti svaki put kad sam poželega to da pomenem.“

„Zaista?“ Smeh i olakšanje čuli su mu se u glasu i shvatila sam da je hrabrost i njemu bila potrebna da započne ovaj razgovor. „Saro, ti si jedna od najsamouverenijih žena koje sam sreo.“

„Mmm.“

„Jesi. To mi se dopada. Jedna od mnogih tvojih osobina koje mi se dopadaju.“

Prošlo je dosta godina otkada sam počela da zakucavam samopouzdanje za sebe kao da je znak na zidu prodavnice. Iako je ono sad deo mene – držala sam predavanja na medicinskim konferencijama širom sveta, davala intervjue televizijskim ekipama, vodila tim – osećala sam se uznemireno kad bi ljudi o tome progovorili. Ili ogoljeno, kao čovek na vrhu brda za vreme oluje s grmljavinom.

Edi me je ponovo poljubio i osetila sam kako se sve rastače. Tuga prošlosti, neizvesnost budućnosti. Ovo je bilo suđeno. *Ovo.*

TREĆE POGLAVLJE

Petnaest dana kasnije

„Nešto užasno mu se desilo.“

„Na primer?“

„Umro je. Dobro, možda nije umro. Mada, zašto da ne? Moja baka se sručila i umrla u četrdeset četvrtoj.“

Džo se okrenula sa suvozačevog mesta. „Saro.“

Nisam susrela njen pogled.

Pogledala je Tomija, koji nas je vozio na zapad Auto-putem M-4. „Jesi li je čuo?“

Nije odgovorio. Čvrsto je stezao vilicu, a bleđa koža na slepoočnici pulsirala mu je kao da je neko unutra i pokušava da se oslobodi.

Nije trebalo da pođemo, ni Džo ni ja, ponovo sam pomislila. Verovale smo da će Tomi želeći podršku svoja dva najbolja prijatelja – na kraju, ne dešava se često da poziraš za novine rame uz rame s nasilnikom koji te je maltretirao u školi. Ali, kako su se sumorni, kišom posuti kilometri nizali, postajalo je sve jasnije da je naše prisustvo u njemu izazivalo samo još veći nemir.

Bila mu je potrebna sloboda da prikaže veštačko samopouzdanje, neopterećen pogledima ljudi koji ga najbolje poznaju, da se pretvara da je sve prošlo i da je zaboravljeno. *Pogledajte kako sam postao uspešan sportski konsultant i kako donosim novi program svojoj školi! Pogledajte kako sam srećan što saradujem s koordinatorom odeljenja za fizičko vaspitanje – istim*

Propušten poziv

onim čovekom koji me je udario u stomak i smejao se kad bih zagnjurio lice u travu i zaplakao.

Da stvar bude gora, pored mene je, na zadnjem sedištu, sedeo Rudi, Džoin sedmogodišnji sin. Njegov otac je otišao na razgovor za posao, a Džo nije imala vremena da pronađe nekoga da ga čuva. S velikim interesovanjem slušao je razgovor o Edijevom nestanku.

„Sara misli da je njen momak mrtav, a mama se ljuti“, zaključio je Rudi. Prolazio je kroz fazu sažimanja neprijatnih razgovora odraslih u uredne, samostalne rečenice, što mu je odlično išlo.

„Nije joj on momak“, rekla je Džo. „Proveli su zajedno sedam dana.“

Ponovo je zavladala tišina. „Sara. Mislim sedmodnevni momak mrtav“, rekao je s ruskim naglaskom. Rudi je u školi imao novog prijatelja, Aleksandra, koji je nedavno došao u London iz nekog mesta blizu granice s Ukrajinom. „Ubila ga tajna služba. Mama se ne slaže. Mama ljuta na Saru.“

„Nisam ljuta“, rekla je Džo oštro. „Samo sam zabrinuta.“

Rudi se zamislio. „Mislim da si rekla laž.“

Džo nije mogla to da porekne, pa je oćutala. Nisam želela da je ljutim, pa sam i ja ćutala. A Tomi nije rekao ništa već dva sata, pa je i on ćutao. Rudi je izgubio interesovanje i vratio se igrici na ajpedu. Odrasli su bili prepuni zbunjujućih i besmislenih problema.

Posmatrala sam kako Rudi uništava nešto što je ličilo na kupus i iznenada me je pogodila strašna čežnja: za njegovom dečjom naivnosti, njegovim sedmogodišnjim pogledom na svet. Zamišljala sam Rudijev svet, u kom su mobilni telefoni bili platforme za igrice, a ne sprave za psihološko mučenje i u kom je izvesnost majčine ljubavi bila sigurna kao i otkucaj srca.

Ako je i postojala svrha odrastanja, danas mi je izmicala. Ko ne bi više voleo da ubija kupus i priča s ruskim naglaskom? Ko ne bi više voleo da mu pripremaju doručak i biraju odeću, kad je alternativa maligno očajanje za nekim za koga misliš da je sve, a iznenada postane ništa? A ja nisam patila za čovekom s kojim sam živela sedamnaest godina, već za onim kog sam poznavala samo sedam dana. Nije ni čudo što su svi u kolima mislili da sam luda.

„Vidi, znam da zvuči kao tinejdžerska saga“, rekla sam naposletku. „I ne sumnjam da si poludela zbog mene. Ali nešto mu se desilo, u to sam sigurna.“

Džo je otvorila pretinac za rukavice, izvadila veliku tablu čokolade i silovito odlomila poveći komad.

„Mama?“, upitao je Rudi. „Šta je to?“

Znao je savršeno dobro šta je to. Džo je bez reči pružila sinu kockicu čokolade. Rudi joj se široko osmehnuo i pokazao sve zubiće i – uprkos sve većoj nervozni – Džo mu je uzvratila osmehom. „Nemoj da tražiš još“, upozorila ga je. „Pozliće ti.“

Rudi nije rekao ništa, verovao je da će popustiti.

Džo se okrenula prema meni. „Vidi, Saro. Ne želim da budem okrutna, ali mislim da moraš prihvatiti činjenicu da Edi nije mrtav. I nije povređen, i nije mu se pokvario telefon, i ne bori se sa smrtonosnom bolesti.“

„Zaista? Da nisi zvala bolnice da proveriš? Da nisi ćaskala s lokalnim patologom?“

„O bože“, rekla je gledajući me. „Reci mi da nisi to uradila, Saro! Hriste!“

„Hriste“, prošaputao je Rudi.

„Prestani“, rekla mu je Džo.

„Ti si počela.“

Džo je dala Rudiju još malo čokolade i on se vratio ajpedu. Ja sam mu ga donela iz Amerike; rekao mi je da ga voli više od svega na svetu. Nasmejala sam se tada, a zatim, na Rudijevo čuđenje, malo i zaplakala, jer znala sam da je taj izraz naučio od Džo. Džoana Monk pokazala se kao izvanredna majka, uprkos svemu s čim je odrastala.

„Pa?“

„Naravno da nisam zvala bolnice“, uzdahnula sam. „Hajde, Džo.“ Posmatrala sam vrane koje su poletele s telefonskog kabla.

„Jesi li sigurna?“

„Naravno da sam sigurna. Samo želim reći da ne znaš ništa više od mene šta se desilo Ediju.“

„Ali muškarci to stalno rade!“, eksplodirala je. „Znaš da je tako!“

„Ne znam ja ništa o viđanju s muškarcima. Bila sam udata poslednjih sedamnaest godina.“

„Veruj mi, ništa se nije promenilo“, rekla je Džo ogorčeno. „I dalje ne zovu kad kažu da će zvati.“

Okrenula se Tomiju, ali on ničim nije pokazao da želi da se uključi u razgovor. Svaki trag lažnog samopouzdanja pred današnji veliki ručak raspršio se poput jutarnje magle i on jedva da je rekao reč otkad smo krenuli. Na trenutak se, na odmorištu, sav važan razmetao kad je dobio poruku da će doći predstavnici tri novinske kuće. Međutim, dok smo stajali u redu u prodavnici, pozvao me je: *Saro*. A Tomi me je zvao po imenu samo kad

Propušten poziv

je bio strašno uznemiren. (Zvao me je *Haringtonova* od trinaeste godine, kad je počeo da radi sklekovce i koristi losion posle brijanja.)

Tišina je postala teška i ja sam izgubila bitku koju sam vodila otkako samo napustili London.

Na putu za Glosteršir, poslala sam Ediju u poruci, brzo kao treptaj oka. Pružam podršku svom prijatelju Tomiju; pokreće veliki sportski projekat u našoj staroj školi. Ako želiš da se vidimo, mogu da ostanem u kući svojih roditelja. Lepo bi bilo kad bismo porazgovarali. Sara x

Bez ponosa, bez srama. Nekako sam to prevazišla. Tapkala sam po ekranu telefona na nekoliko sekundi čekajući izveštaj da je poruka isporučena.

Isporučeno, objavio je živahno.

Posmatrala sam ekran, čekala balončić s tekstem. To bi značilo da kuca odgovor.

Nije ga bilo.

Ponovo sam pogledala. Nije ga bilo.

Ponovo. I dalje ga nema. Sklonila sam telefon u tašnu, da ga ne gledam. Ovo rade devojčice u nežnim mukama adolescencije, pomislila sam. Dok uče da vole sebe, čekaju u blagoj histeriji da im se javi momak kog su poljubile u nekom buđavom uglu prošlog petka. Ovako se ne ponaša žena od trideset sedam godina koja je proputovala svet, preživela tragediju, upravljala dobrotvornom organizacijom.

Kiša je prestajala. Kroz odškrinut prozor osećala sam oštar miris mokrog asfalta i vlažan, težak miris zemlje. *Na mukama sam*. Zurila sam prazno u polje prepuno okruglih bala slame, uguranih u sjajnu crnu plastiku tako da su podsećale na punačke noge u helankama. Uskoro ću pasti preko ivice. Survaću se u slobodnom padu ako ne otkrijem šta se desilo.

Pogledala sam u telefon. Prošla su dvadeset četiri sata otkako sam izvadila SIM karticu i ponovo podigla sistem. Vreme je da pokušam još jednom.

Polu sata kasnije bili smo na auto-putu za Sajrensester. Rudi je pitao majku zašto se svi oblaci kreću u različitim smerovima.

Nalazili smo se svega nekoliko kilometara od mesta na kom sam ga srela. Zatvorila sam oči i pokušala da se setim svoje šetnje tog vrelog jutra. Onih jednostavnih nekoliko časova *pre* Edija. Kiselo-slatkastog mirisa

cveta zove. Da, i spaljene trave. Lepršanja leptira omamljenih vrelinom. Polja ječma nalik na paperjasti zeleni ćilim koji je treperio i nadimao se od vreloug vazduha. Trka ponekog uplašenog zeca. I neobičnog osećanja iščekivanja, koje je lebdelo nad selom tog dana, uzavrelog mira, zaprljanih tajni.

Nezavisno od moje volje, sećanje je ubrzalo do trenutka kad sam sreła Edija – jednostavnog, srdačnog muškarca, toplih očiju i otvorenog lica, koji je držao slovo odbegloj ovci – i jad i zbunjenost su se isprepletali kao morska trava preko svega.

„Možete mi reći da odbijam da prihvatim istinu“, rekla sam. „Ali to nije bila avantura. Bilo je... bilo je sve. Oboje smo to znali. Zato sam sigurna da mu se nešto desilo.“

Dah mi je zastajao u grlu od ove pomisli.

„Reci nešto“, Džo se obratila Tomiju. „Reci joj.“

„Radim u agenciji za sportske konsultacije“, promrmľjao je. Stid mu se rascvetao na vratu. „Moj domen je telo, ne glava.“

„Kome je domen glava?“, upitao je Rudi. Još je pomno pratio naš razgovor.

„Psihoterapeutima“, rekla je Džo oprezno. „Psihoterapeutima i meni.“

Reč je izgovorila na onaj svoj način, pa se čulo *psihotarapeutima*. Džo je rođena i odrasla u četvrti Bou, i bila je pravi pravcati Kokni. I ja sam je volela; volela sam njenu iskrenost i zapaljivu narav, i njenu neustrašivost (drugi bi rekli, sklonost da ne poštuje granice), a ponajviše sam volela strahovitu silinu kojom je obožavala svog sina. Volela sam sve u vezi s Džo, ali ipak bi mi bilo drađe da nisam morala danas da budem s njom u kolima.

Rudi me je pitao jesmo li stigli. Rekla sam još malo. „Je li ono vaša škola?“, pokazao je industrijsko postrojenje.

„Nije, mada postoje izvesne arhitektonske sličnosti.“

„Je li *ono* vaša škola?“

„Nije. To je supermarket.“

„Koliko još ima do tamo?“

„Ne mnogo.“

„Koliko minuta?“

„Dvadesetak.“

Rudi se naslonio na sedište i počeo da očajava. „To je čitava *večnost*“, promrmľjao je. „Mama, hoću nove igrice. Mogu li da dobijem nove igrice?“

Džo je rekla da ne može, a Rudi je odlučio da ipak ne posluša. Sa divljenjem sam posmatrala kako ukucava Džoino korisničko ime i šifru za epl.